

nuftig Mand, vil jeg alligevel mene, at det kan ikke lade sig gøre, i alt Fald ikke med den Hærorning, vi nu have. Jeg tror endogsaa, at de fleste af dem, der have tænkt lidt over den Sag, ville give mig Ret i, at det er umuligt at møde med en saadan Styrke derovre.

Lad os se, hvorledes det i Virkeligheden vil komme til at se ud, hvis vi fortsætte Tankeeksperimentet. Vi have selvfølgelig intet Kendskab til, at man vil sende Tropper herover, og at man vil gøre Landgang paa Jyllands Vestkyst. Vi faa maaske nok at vide, at en Vestmagt indlader mange Tropper, hvor mange, faa vi ingen Oplysning om, eller hvor de sejle hen, og Krigsministeren kan ikke antage, at der bliver telegraferet: Den og den Dag komme 100,000 Mand og gaa i Land paa det og det Sted. Nu sætte vi, at en Flaade med Transportskibe og 100,000 Mand om Bord har været undervejs i 2—3 Dage og i Morges er kommen til den jyske Vestkyst og ligger ud derfor. De bleve sete i Morges tidlig, de skulle selvfølgelig nok sejle saadan, at de komme til Kysten ved Morgengry. Folk se altsaa, at der ligger en stor Flaade udenfor, og det telegraferes saa herover, i alt Fald kan man være sikker paa, at det bliver telegraferet til Bladene, men sikkert ogsaa til Generalstaben og den højtærede Krigsminister. Lad os nu sætte, at Telegrammet gaar derovre fra Kl. 7 om Morgenen. Det kan jo være, at hverken Generalstaben eller Krigsministeren er oppe til den Tid. Telegrafbudet bruger jo ogsaa nogen Tid med at gaa hen med Telegrammet. Der gaar ogsaa nogen Tid med at komme op og komme i Klæderne og faa Besked med, hvad Telegrammet indeholder. Saa skal Statsraadet selvfølgelig sammenkaldes, hvad der jo maa ske, naar der kommer Telegram af en saa vigtig Beskaffenhed. Der vil med alt det gaa 1 à 2 Timer, og Statsraadets Medlemmer ville neppe kunne samles før ved Nattiden. Nogle Generalstabsmedlemmer skulle vel ogsaa tilkaldes til Forhandlingen, man skal maaske ogsaa forhandle med de udenlandske Gesandter, og der skal maaske telegraferes til vore Konsuler i Udlandet. Der vil blive telefoneret og telegraferet, der vil gaa nogen Tid. Klokken vil blive 10 à 11, inden man har taget den Beslutning, som den højtærede Minister maa tage. Vi maa saa gaa ud fra, at alt Mandskabet i Jylland skal mobiliseres. Klokken 10—11 telegraferes der til Lægdsforstanderne om at mobilisere alt

Mandskabet i Jylland. Naar der kommer Bud til Lægdsforstanderen om Mobilisering, skal han telegrafere eller telefonere til Lægds mændene. Men disse bo jo ikke alle ved Telegraf- eller Telefonstationer, og der maa da sendes Bud videre til dem paa anden Maade. Og Lægds mændene skulle saa lade gaa Bud til den Mand, der skal ringe med Klokkerne, det tager ogsaa Tid. Det kan være, han ikke er hjemme, og at man maa have fat i en anden. I alt Fald gaar der da et Par Timer, inden Kirkeklokkeringningen kan begynde. Saa hører man Klokken 12—1 Klokkerne ringe, vel ikke her i København, men ovre i Jylland. Men hvor er Mandskabet, der skal møde? Det er vel sagtens paa Marken ude at pløje. Det første, de høre Klokkerne ringe, tænke de vist ikke videre over det; naar det har ringet en Tid, tænke de maaske, at der er Brand, men bliver det ved at ringe i længere Tid, komme de maaske til at tænke: Det er maaske os, der skulle møde under Fanerne. Saa spænde de Hestene fra og trække dem hjem. Ja, der gaar nogen Tid med til det hele. Saa gaa de ind til Husbonden og tale med ham, om der er nogen Fare, om de skulle møde. Jeg er i hvert Fald sikker paa, at der vil gaa nogen Tid, inden de første Folk begynde at møde i Garnisonsbyerne, de ville ikke være der inden saadan noget som Kl. 4—5. De skulle saa iklædes og have deres Udrustningsgenstande udleverede, men vi kunne være sikre paa, at inden de sidste komme, vil det blive langt henad Aften. Man vil ikke være færdig med Paaklædning og Udrustning før Kl. 9—10 i det tidligste. Saa staa de udenfor Jernbanevognene og kunne indlades, og Togene køre mod Vestkysten. De køre saa ud i Nattens Mørke, men naar de en Gang ere komne til en Station — hvor kan jeg ikke sige, men i hvert Fald noget fra Kysten —, blive de sikkert standsede, Stationsforstanderen siger, at nu kunne de ikke køre længere, for Banen er afbrudt. Hvad er der nemlig sket ude ved Vestkysten? De Tropper, som først ere satte i Land, ere selvfølgelig, efter at have afbrudt Telefon- og Telegraflinierne, marcheret nogle Mil hen ad Banelinien og have der afbrudt Einjen og blive nu der for at holde Bevogtning. Imedens fortsættes Landsætningen af det øvrige Mandskab, og saa snart de ere i Land, marchere de Syd paa derhen, hvor de skulle, ned mod Kielerkanalen. Landingsstedet er sikkert ikke saa langt fra Grænsen af